

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Gfv.VII.30.031/2013/16. szám

A Kúria a dr. Nagy Imre ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr. Bródy Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Bródy János ügyvéd által képviselt I. rendű, a Fekete Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Fekete Csaba ügyvéd által képviselt II. rendű, III. rendű, a Kecskeméti 9. sz. Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Fazekas Péter ügyvéd és a Fekete Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Fekete Csaba ügyvéd által képviselt IV. rendű, és dr. Kocsis Mária ügyvéd által képviselt V. rendű alperesek ellen tűrésre kötelezés iránt a Kecskeméti Törvényszéken 10aG.40.028/2012. számon folyamatban volt és a Szegedi Ítéltábla 2012. szeptember 20-án kelt Gf.I.30.220/2012/8. számú ítéletével jogerősen befejezett perben a jogerős ítélet ellen a felperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I-IV. rendű alpereseknek személyenként 200.000 (kettőszázezer) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - felhívásra - 2.654.680 (kettőmillió-hatszázötvennégyezer-hatszáznyolcvan) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A perben nem álló Takarékszövetkezet 2003. június 4-én 56.000.000 Ft kölcsönt nyújtott évi 15 %-os ügyleti kamat mellett a szintén perben nem álló **É.É.K. és Sz.** Felelősségű Társaságnak (a továbbiakban: adós kft.) a **Cs.** 470. helyrajzi számon nyilvántartott, ingatlan megvásárlására, 12 havi futamidőre. A kölcsön biztosítékaul készfizető kezességvállalásra és jelzálogjog alapításra került sor, így többek között, az érintett ingatlanra a

kölcsön és járulékai erejéig egyetemleges jelzálogjogot jegyeztek be az ingatlan-nyilvántartásba, 2003. július 9-én.

A kölcsön felhasználásával az adós megvásárolta az ingatlant, majd azon apartmanok építését kezdte meg. 2004. március 2-án újabb 75.000.000 Ft összegű kölcsönt vett fel a takarékszövetkezettől 8 havi futamidőre, évi 16 %-os ügyleti kamat mellett. Ezt a kölcsönt is készfizető kezességvállalás, valamint több ingatlanra alapított jelzálogjog biztosította. A perbeli ingatlanra a jelzálogjog - e kölcsönszerződéssel összefüggésben - 2004. március 4-én került az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre.

A társasházzá alakulást követően a jelzálogjogot az egyes albetétekre - a külön apartmanokra - is rájegyezte a földhivatal a kölcsönök teljes összege erejéig. Az I. rendű alperes a 470/A/26 hrsz.-ú ingatlanra 2005. augusztus 3-án, a II. rendű alperes a 470/A/40 hrsz.-úra 2004. július 22-én, a III. rendű alperes a 470/A/55 hrsz.-úra 2003. december 29-én, a IV. rendű alperes a 470/A/58 hrsz.-úra 2003. december 29-én és az V. rendű alperes a 470/A/61 hrsz.-úra 2005. április 6-án kötött adásvételi szerződést, majd - a későbbiekben - a befejező munkálatokra vállalkozási szerződést az építkezést végző adós kft.-vel. Az adásvételi szerződések tartalmazták, hogy az utolsó törlesztőrészlet megfizetése előtt az ingatlanokra bejegyzett jelzálogjogok törlésre kerülnek.

Az alperesek a vételárat, illetőleg a vállalkozói díjat az adós kft. részére megfizették, tulajdonjogukat az ingatlan-nyilvántartásba bejegyezték. A jelzálogjogok törlésére azonban nem került sor.

A takarékszövetkezet 2007. április 17-én az 56.000.000 Ft-os kölcsönből még fennálló 27.718.678 Ft, valamint a 75.000.000 Ft-os kölcsönből még nem teljesített 16.116.954 Ft összegű követelését a perben nem álló **Sz.B.**ra engedményezte, 37.262.082 Ft ellenérték fejében. Az engedményezési okirat tartalmazta, hogy az engedményes az adós tartozásáért készfizető kezességet vállalt. Az okiratot az érintett feleken kívül az adós cég két ügyvezetője - **F.G.**, illetve **K.I.** is - aláírta. Az engedményes az engedményezési vételárat a szerződés aláírásával egyidejűleg megfizette. Az összegből 22.262.082 Ft-ot **K.I.** és akkori házastársa, a II. r. alperes bocsátott a rendelkezésére az engedményezési szerződés megkötésével egy időben létrejött, takarékszövetkezettel kötött kölcsönszerződésből eredő 35.000.000 Ft-ból.

A további 15.000.000 Ft engedményezési vételár részletet az engedményes is a takarékszövetkezet által ugyanazon a napon számára nyújtott kölcsönből biztosította. Ennek szerződésben rögzített célja az adós korlátolt felelősségű társaság kölcsön tartozásainak kezesként történő megfizetése volt.

Sz.B. 2009. május 20-án engedményezési szerződést kötött a felperessel. Annak alapján a takarékszövetkezet és az adós korlátolt felelősségű társaság között létrejött, a megelőzően ismertetett hitelszerződésekből még fennálló összesen 43.835.632 Ft-ra és ennek 2007. április 17-étől a kifizetésig járó évi 18 %-os késedelmi kamatára vonatkozó követelését kívánta a felperesre engedményezni. E szerződésben a felek utaltak a takarékszövetkezet és az engedményező között létrejött korábbi engedményezésre. Rögzítették, hogy a követelések biztosítékaul több jelzálogjog szolgál. Az engedményezést követően az alperesek tulajdonában álló ingatlanokra a korábban bejegyzett jelzálogjogok jogosultjaként a felperes került átvezetésre.

A jelzálogjoggal érintett ingatlanok közül a **cs.i** 470/A/52 hrsz.-ú ingatlan tulajdonosa - a **K. Kft.** - ellen, annak ügyvezetője, **Sz.B.**, 2008. február 8-án végrehajtási eljárást kezdeményezett. Az ingatlan árverése folytán a végrehajtást kérő követeléséből - amelyet 37.262.082 - Ft-ban határozott meg, s aminek alapját egy közjegyző által kiállított ugyanilyen összegre vonatkozó tartozáselismerés képezte - 17.288.821 Ft térült meg 2009. június 22-én. Ekkor az ingatlan tulajdoni lapján első ranghelyen az 56.000.000 Ft kölcsön és járulékai, második ranghelyen a 75.000.000 Ft és járulékai erejéig a **Sz.B.** javára feljegyzett jelzálogjog szerepelt.

Sz.B. 2005. június 7-e és 2006. április 12-e között több ízben, változó összegű - 1.200.000 Ft és 21.390.000 Ft közötti összegben - kölcsönöket nyújtott **K.I.**-nak, aki vállalta azok határidőben történő visszafizetését.

Az adós kft.-vel szemben 2007. június 20-ával felszámolási eljárás indult. A felszámolási zárómérleg elkészítésének napja 2008. szeptember 25-e volt. A cég ezt követően a cégjegyzékből törlésre került. A felperes bejelentett hitelezői igénye nem térült meg.

A felperes keresetében annak egyetemleges tűrésére kérte kötelezni az alpereseket, hogy a tulajdonukat képező **cs.i** 470/A/26, 40, 55, 58 és 61 hrsz.-ú ingatlanokból az őt megillető 43.835.632 Ft és járulékai erejéig fennálló követelését végrehajtás útján kielégítse. Előadta, hogy az adós kft. a takarékszövetkezet felé fennálló 43.835.632 Ft összegű tartozását nem fizette vissza. Annak jogosultja a követelés engedményezése folytán a felperes lett. Az alperesek, mint dologi kötelezettek a Ptk. 251. § (1) bekezdése és 255. § (1) bekezdése alapján kötelesek tűrni, hogy jelzálogjoggal terhelt ingatlanaik végrehajtása útján a felperes az igényét kielégítse. Utalt arra, hogy az adós kft. felszámolás folytán megszűnt, a felszámolási eljárásban bejelentett perbeli hitelezői igény nem térült meg.

Az elsőfokú bíróság 2011. május 25-én kelt 10aG.40.321/2010/35. számú - kiegészített - ítéletével az alpereseket a kereseti kérelem szerint marasztalta.

Ítéletét a peres felek fellebbezése folytán eljáró ítélőtábla hatályon kívül helyezte, és az eljáró bíróságot újabb eljárásra, újabb határozat hozatalára utasította. További bizonyítást tartott ugyanis szükségesnek arra nézve, hogy **Sz.B.** részére az engedményezett követelés kiegyenlítése végett milyen összegben történt teljesítés, illetőleg az általa kezdeményezett végrehajtási eljárás során követelésének legalább egy része megtérült-e.

A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

Sz.B. tanúkénti ismételt meghallgatása, a **K.** Kft.-nek, mint jelzálogjog kötelezettnek 37.262.082 Ft-ra vonatkozó, közjegyzői okiratba foglalt tartozást elismerő, egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatának beszerzése, a felperes által **Sz.B.** és **K.I.** között 2005. júniusa és 2006. augusztusa között létrejött kölcsönszerződések becsatolása után hozott ítéletében a keresetet alaptalannak tartotta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen, annak részbeni megváltoztatása, és az alperesek 26.546.811 Ft és járulékai erejéig a tulajdonukban álló jelzálogjoggal terhelt ingatlanokra vezetett végrehajtás törésére kötelezése iránt a felperes terjesztett elő fellebbezést. Fellebbezésében nem vitatta, hogy **Sz.B.** engedményező részére, végrehajtási eljárásban, az engedményezett követelésből 17.288.821 Ft megtérült.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta. Határozatának indokolásában rögzítette, a takarékszövetkezetnek a 2007. április 17-i engedményezés időpontjában az adós céggel szemben fennálló követelése két kölcsönszerződésből eredően, 27.718.678 Ft, illetőleg 16.116.954 Ft - azaz, összesen 43.835.632 Ft - volt, amelyet személyi és dologi biztosítékok biztosítottak. Személyi biztosítékként többek között **K.I.**, az adós kft. ügyvezetője, a II. rendű alperes és az eredeti engedményes, **Sz.B.** vállalt készfizető kezességet. **Sz.B.** kezességvállalásának tényét tartalmazta az engedményezési szerződés is, és azt tanúkénti meghallgatásakor is elismerte a 10aG.40.321/2010/26. számú jegyzőkönyv 9. oldalán rögzített nyilatkozatával. A másodfokú bíróság megállapította azt is, hogy dologi biztosítékot - egyebek mellett - az alperesi ingatlanokat, valamint a **cs.i** 470/A/52 hrsz.-ú ingatlant terhelő jelzálogjog jelentett.

A pénzügyintézet **Sz.B.**tól a vele kötött engedményezési szerződés szerint teljes követelésének 85 %-ára, 37.262.082 Ft-ra tartott

igényt. Ennek megfizetésével a két kölcsönszerződésből eredő követelése megszűnt. Ezt az összeget **Sz.B.**, mint az egyik egyetemleges készfizető kezes egyenlítette ki. Az ő személyi kötelezettségvállalására, a teljes jogviszony ismeretében és **K.I.**, valamint a II. rendű alperes készfizető kezességvállalására tekintettel került sor. Az engedményezési vételárat egyrészt az ekkor az engedményezőtől e célra felvett 15.000.000 Ft kölcsönből, másrészt az adós kft. ügyvezetője **K.I.**, valamint a II. rendű alperes, mint egyetemleges készfizető kezesek által neki adott 22.262.082 Ft-ból teljesítette. **K.I.** és a II. rendű alperes az általuk átadott pénzösszeget ugyanezen a napon az engedményező pénzintézettől kapott 35.000.000 Ft kölcsönből bocsátották a rendelkezésére. A fennmaradó 12.737.918 Ft-ot ugyanakkor, a kölcsönszerződésük tartalmából megállapíthatóan, az adós kft.-nek a takarékszövetkezet felé fennálló egyéb tartozásainak törlesztésére fordították. Mivel **Sz.B.** a pénzintézeti - az engedményezés folytán mérsékelt összegű - követelést kielégítette, a teljes követelés az azt biztosító és a kezességvállalást megelőzően keletkezett jogokkal, valamint a végrehajtási joggal együtt reá szállt. Ez tartalmában azt jelentette, hogy **Sz.B.**, **K.I.**-nal és a II. rendű alperessel, mint egyetemleges kezestársaival szemben a későbbiekben az összeg rájuk eső arányos részét érvényesíthette, a Ptk. 338. § (1) bekezdésének megfelelően.

A másodfokú bíróság úgy ítélte, azért született engedményezési megállapodás a pénzintézet és az egyik készfizető kezes, **Sz.B.** között, hogy így a helytállásra köteles kezeseket 15 %-kal alacsonyabb összegű tartozás terhelje csak. Ez **Sz.B.** és kezestársai érdekeit is szolgálta. A kezestársak ezért bocsátották rendelkezésre az összeg túlnyomó részét, amint azt a 10aG.40.321/2010/21. számú jegyzőkönyv 3. oldalán rögzített, **T.T.** által tett tanúvallomás is bizonyítja. A másodfokú bíróság szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság emiatt az ítéletében - a Szegedi Ítéltábla korábban hozott hatályon kívül helyező végzésében kifejtettekkel azonosan - hogy **K.I.** és a II. rendű alperes a 22.262.082 Ft-ot kezesként, a **Sz.B.**-ra engedményezett követelés törlesztésére szánták, annak csökkentése céljából fizették ki, a Ptk. 290. § (1) bekezdése szerint. Az ítéltábla ezt mind az alap, mind a megismételt eljárás peradatai által nyomatékosan alátámasztottnak találta. Rámutatott, a II. rendű alperes és volt házastársa e szándékukat a per során mindvégig hangsúlyozták, de ez volt a jogi pozíciójukból fakadó, nyilvánvaló érdekeltségük is, hiszen kezesi helytállási kötelezettségük esedékessé vált. Az ítéltábla nem tartotta figyelmen kívül hagyhatónak a teljesítésük összegében és időpontjában tapasztalható egybeesést sem, továbbá a 10aG.40.321/2010/21. számú jegyzőkönyvben rögzített **T.T.**, **F.G.**, **Sz.Z.** erre vonatkozó szándékot igazoló tanúvallomását sem.

A másodfokú bíróság szerint a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdésében foglalt bizonyítási kötelezettsége ellenére sem igazolta, hogy a **Sz.B.** által **K.I.**-nak nyújtott magánkölcsönökből milyen összegű követelés maradt fenn az eredeti engedményezés időpontjára, 2007. április 17-ére. E nélkül pedig még csak nem is látta valószínűsíthetőnek, hogy ezek törlesztése lett volna **K.I.** és a II. rendű alperes célja. Az ítélet tábla hangsúlyozta, a felperes ezzel kapcsolatos okiratot, tényszerű, nem feltételezéseken alapuló tanúvallomást szolgáltatni nem tudott. A másodfokú bíróság egyebekben életszerűtlennek tartotta, hogy ez a tartozás megegyezett volna a hitelösszeg 85 %-ának megfelelő, 15.000.000 Ft-tal csökkentett összegével. Az általa részletezett bizonyítékokat a Pp. 206. § (1) bekezdése szerint mérlegelve azt a következtetést vonta le, hogy az engedményezési vételár részbeni megfizetésével, a cél az adós kft.-nek a 75.000.000 Ft-os, illetve 56.000.000 Ft-os kölcsöneiből még meglevő tartozásainak, valamint a kezesek helytállási kötelezettségének csökkentése volt. **K.I.** és a II. rendű alperes teljesítését e kölcsönök teljesítéseként tartotta elszámolandónak a Ptk. 290. § (1) bekezdésének megfelelően, függetlenül attól, hogy **Sz.B.**-nak azzal esetlegesen más elképzelése volt. Az említett jogszabály szerint ugyanis, ha a kötelezettnek a jogosulttal szemben több tartozása áll fenn, és teljesítése nem fedezi valamennyi tartozását, azt a kötelezett rendelkezése szerint kell a tartozásra elszámolni.

A 2007. április 17-i engedményezés folytán **Sz.B.**-ra átszállt követelés dologi biztosítékaival, a több ingatlant terhelő jelzálogjoggal kapcsolatosan a másodfokú bíróság kifejtette, az engedményezéssel **Sz.B.** zálogjogosulti pozícióba került, és 37.262.082 Ft-ra végrehajtási eljárást is indított. A perbelivel egyező követelésből a felperes által sem vitatottan 17.288.821 Ft megtérült. A kezestársak teljesítésével, 22.262.082 Ft-tal együtt, 39.550.903 Ft folyt be. A 2007. április 17-i engedményezési szerződés létrejöttének körülményei és a közvetett bizonyítékok együttes értékelése alapján ezért arra a következtetésre kellett jutni, hogy **Sz.B.**, **K.I.** és a II. rendű alperes megállapodásának része volt, miszerint a 15 %-os kedvezmény őket, mint egyetemleges készfizető kezeseket, továbbá az adóst - akinek képviselőjében az akkori ügyvezetők is aláírták az engedményezési okiratot, - egyaránt megillessen. Az ítélet tábla az erre irányuló megállapodást látta igazoltnak azzal, hogy **Sz.B.** maga is csupán 37.282.082 Ft erejéig indított végrehajtási eljárást a követelésének behajtására arra hivatkozással, hogy ilyen összeg erejéig állt fenn jelzálogjoga. Ezt tartotta alátámasztottnak nevezettnek a 10aG.40.028/2012/15. számú jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített vallomásával. Ezt a következtetést látta megerősítve azzal, hogy az engedményezéssel kapcsolatos szerződési folyamatban nemcsak a közvetlenül érintett felek, hanem a főkötelezett adós kft. képviselői is, illetőleg a készfizető kezesek is részt vettek.

Mivel a követelés összegét az engedményezési vételárral megegyező összegre módosították, ami részben a kezestársak teljesítésével, részben a végrehajtás során megtérült, a másodfokú bíróság szerint nem volt olyan fennálló követelés, amelynek alapján a felperes a perbeli igénnyel jogszerűen élhetett volna.

Az ítélet tábla megjegyezte azt is, a készfizető kezeseket a tartozás egymás között egyenlő arányban terhelte a Ptk. 275. §-a, illetve a 338. § (1) bekezdése értelmében. **Sz.B.** az engedményezéskor 1/3 részben ezért a saját kezesi kötelezettségének tett eleget, így az engedményezéssel szerzett jogosulti pozíciója ilyen mértékben saját kötelezettségét érintette. Az ítélet tábla rámutatott arra is, a **Sz.B.** érdekeltiségébe tartozó **K.** Kft., ha valóban átvállalta **K.I.** Kft.-jének, az adós kft.-nek a tartozását, amire **Sz.B.** a 10aG.40.028/2012/15. számú jegyzőkönyv 4. oldalán rögzített tanúvallomásában utalt, a kötelezett személyében változás következett be a Ptk. 332. § (1) bekezdése szerint, és a tartozás átvállalásával a követelést biztosító jelzálogjogok a jelzálog kötelezettek hozzájáruló nyilatkozatának hiányában megszűntek, a Ptk. 332. § (3) bekezdése alapján. Ezért a kereset megalapozatlanságát eredményezné e tartozás átvállalásának ténye is, annak valósága esetén.

A felperes a jogerős ítélettel szembeni felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen kérte annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, és a keresetének való helytadást. Másodlagosan a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre kiterjedő hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítását indítványozta. Előadta, hogy az általa támadott határozat a Ptk. 272. § (1) bekezdését, a Pp. 3. § (4) bekezdését, 206. §-át, valamint a 213. § (1) bekezdését sérti. Állította, hogy a megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság a másodfokú bíróság által előírt bizonyítási eljárást nem folytatta le teljes körűen. Indokolatlanul nem adott helyt a felperes tanú meghallgatásokra, a takarékszövetkezet, illetve **K.I.** és a II. rendű alperes kölcsönigénylési céljának bizonyítás végett a kölcsönigénylő lap iránti megkeresésre vonatkozó indítványának. Hivatkozott arra is, hogy **G.I.**, illetve **Sz.B.** tanúknak a 10aG.40.321/2010/26. számú jegyzőkönyvben rögzített vallomásából általa idézett mondatok alapján az eljárás bíróságoknak okszerűen arra kellett volna következtetniük, hogy **K.I.** és a II. rendű alperes nem készfizető kezességükre tekintettel, a takarékszövetkezet által engedményezett követelés csökkentése érdekében fizettek **Sz.B.**-nak, hanem **K.I.**-nak Szabó Balázssal szembeni korábbi tartozásainak elszámolására. Vitatta, hogy arra vonatkozó felhívás hiányában, **K.I.** és a II. rendű alperes kezesi kötelezettsége esedékessé vált. Hivatkozott arra is, hogy az említett személyek teljesítése korábban történt, mint a takarékszövetkezet követelésének **Sz.B.** általi megszerzése. Ez okból

is kizártnak tartotta a járulékos kezesi szolgáltatáskénti **Sz.B.** kezeihez történő teljesítést. Vitatta, hogy bizonyítást nyert volna, miszerint a 43.835.632 Ft értékű követelésnek 37.262.082 Ft fejében történt megvásárlásakor, a két összeg közötti különbözetről **Sz.B.** annak ellenére lemondott, hogy a vételár kiegyenlítéséhez, kamat mellett 15.000.000 Ft hitelt vett fel. Vitatta azt is, hogy bármilyen adat alátámasztaná, miszerint **K.I.**, a II. rendű alperes és **Sz.B.** abban állapodtak volna meg, hogy az engedményezett követelés megszűnik azzal, hogy az említettek 22.262.082 Ft-ot megfizetnek. A felperes vitatta azt is, hogy az ítéeltábla okszerűen következtetett arra, a 15 %-os kedvezmény a készfizető kezeseket is megillette, mivel a takarékszövetkezet és a **Sz.B.** között létrejött engedményezési szerződést a kezesek, valamint az adós kft. törvényes képviselői is aláírták. Hangsúlyozta, **K.I.** és a II. rendű alperes a takarékszövetkezetnek közvetlenül is fizetve csökkenthették volna a kezesi kötelezettségük mértékét. Az eljárás bíróságok ezért nem adtak választ arra, mi indította volna őket egy kölcsönös garanciák nélküli írásba nem foglalt olyan megállapodás megkötésére, amely szerint e kötelezettségüknek bizonytalan módon, **Sz.B.** közreműködésével fognak eleget tenni.

Az I-IV. rendű alperesek a jogerős ítélet hatályban fenntartását kérték.

A Kúria a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján. Megállapította, hogy a támadott határozat a felperes által hivatkozott okokból nem jogszabálysértő.

A Kúria - a másodfokú bírósággal egyezően - úgy ítélte, az elsőfokú bíróság az eljárás megismétlését elrendelő Gf.I.30.480/2011/8. számú ítéltáblai végzésben foglaltaknak eleget tett. E végzés ugyanis azt tartalmazta: az újabb eljárás során azt kell vizsgálni, **Sz.B.** részére az engedményezett követelés kiegyenlítése céljából milyen összegben történt teljesítés, illetőleg a végrehajtás során volt-e megtérülés, mivel csak ezt követően lehet állást foglalni a tekintetben, hogy a felperesre történt engedményezés időpontjában állt-e fenn követelése az adott jogviszonyból eredően **Sz.B.** engedményezőnek, amelynek nem teljesítése miatt a felperes a dologi adósokkal szemben fellelphetett.

Az elsőfokú bíróság számára tehát a másodfokú bíróság nem írta elő, hogy milyen bizonyítási eszközöket vegyen igénybe a végzésben megjelölt kérdések eldöntéséhez. Amint arra a felperes is utalt, a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítási indítványhoz nincs kötve, így figyelemmel a Pp. 3. § (5) bekezdésében megfogalmazott szabad bizonyítási rendszer elvére is, jogosult volt a megismételt eljárás során meghallgatott tanúvallomás, illetve a beszerzett, a **K.** Kft.-től származó közjegyzői okiratba foglalt

tartozás elismerő nyilatkozat és a már korábban rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok egybevetése alapján, a felperes további, sürgősségnek bizonyult bizonyítási indítványainak mellőzéséről dönten. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen és meggyőzően kifejtette, hogy miért zárkózott el a felperes által kért - a tanúk ismételt meghallgatására, illetve a kölcsönigénylőlap nyomtatvány beszerzésére irányuló - bizonyítási indítvány teljesítésétől. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a Kúria megítélése szerint is megalapozott döntés volt hozható.

A Kúria, a felperes állításával ellentétben, a bizonyítékok felülmérlegelésére okot adó körülményt sem észlelt. Amint azt a BH2003.119 számon közzétett eseti döntés is tartalmazza, ha az egyes bizonyítékokból eltérő következtetés is levonható lett volna, az sem ad alapot a bizonyítékok felülmérlegelésére. A jelen jogerős ítéletben hivatkozott tanúvallomások, a másodfokú bíróság által - az elsőfokú bírósággal lényegében egyezően - értékelt körülmények: az engedményezési szerződés megkötéséhez fűződő, az adós kft. kölcsönének visszafizetéseért kezességet vállaló személyek érdeke, az engedményezési szerződéssel egy időben kölcsönszerződések megkötése és azokból az engedményezett követelés vételárának előteremtése, a **Sz.B.** által kezdeményezett végrehajtási eljárás adatai alapján nem lehet okszerűtlennek tartani azt a következtetést, hogy a takarékszövetkezetnek az adós kft.-vel kötött kölcsönszerződésből eredő követelésének összegét az engedményezési vételárral megegyező összegre módosították egymás közötti jogviszonyukban a kezestársak, és az részben az egyik, a követelést biztosító jelzálogjoggal terhelt ingatlanra vezetett végrehajtás útján, részben a II. rendű alperes és volt házastársa kezési teljesítésével kielégítést nyert. A felperes ezért - követelés hiányában - a perbeli igénnyel az alperesekkel szemben jogszerűen nem élhetett.

A Kúria mindezekre tekintettel sem a hivatkozott eljárási jogszabálysértések, sem a Ptk. 272. § (1) bekezdésének megsértését nem tudta megállapítani. A jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. §-a alapján hatályában fenntartotta.

A felperes köteles a felülvizsgálati eljárás során érdemi ellenkérelmet előterjesztő alperesek részére a jogi képviseleti munkadíjuktól álló felülvizsgálati perköltséget megtéríteni a Pp. 270. § (1) bekezdése, illetve 78. § (1) bekezdése szerint. A jogi képviselők munkadíjának összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM r. 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alapján a kifejtett tevékenységre is figyelemmel állapította meg, a 4/A. § (1) bekezdése szerint általános forgalmi adóval növelt összegben.

A felperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket felhívásra köteles megtéríteni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 59. § (1) bekezdése, illetve a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI.26.) IM r. 15. § (1) bekezdése, 16./A § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2013. október 17.

dr. Vezekényi Ursula s.k. a tanács elnöke, dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes s.k. előadó bíró, dr. Osztovits András s.k. bíró

